

La meteorologia

Aquests dies del mes de maig, teòricament tan plàcids i lluminosos, sembla talment que el temps s'hagi desballestat: aiguats, cops de vent, tronades... Com a conseqüència, la meteorologia, els meteoròlegs i els fenòmens meteorològics han tornat a tenir un paper destacat en l'actualitat quotidiana: els observatoris meteorològics anaven de bòlit, els meteoròlegs, interrogats, han insinuat que s'acosta una nova era glacial, tota la meteorologia semblava trontollar...

Com de costum, en les recensions sobre aquesta matèria, s'han tornat a esmunyir unes formes alterades de la paraula meteorologia i de les altres de la seva família: «metereologia», «metereòleg», «metereològic», etc. Es deu tractar d'unes formes que sorgeixen espontàniament a tots aquells qui no han arribat a parar esment en la grafia exacta d'aquesta família de paraules, o no s'han entretingut a considerar que la forma primitiva i bàsica és meteor, que no ofereix cap dubte a ningú, i que amb la seva forma prefixada meteoro-origina tots els derivats i composts de què és qüestió: meteorologia, meteoròleg, meteorològic, meteorògraf, etc. El cas és que aquestes formes alterades, s, «metereologia», etc., a més d'ésser molt habituals en l'expressió oral —de fet, en l'expressió oral, aquestes formes són molt sovint vacil·lants i imprecises— apareixen continuament als originals que s'han de sotmetre a correcció i, fins i tot, en alguna ocasió, han aconseguit d'infiltrar-se en algun text acuradament revisat.

Remarquem, per si pot ajudar a fer recordar les formes correctes dels mots que ens ocupen, que el francès col·loquial, amb la seva pràctica habitual d'escurçar les paraules tècniques massa llargues, de la meteorologia en diu la «meteo» (que pronuncien «meteó»), ja que els termes d'aquesta sèrie en francès —com en castellà— tenen una formació idèntica a la nostra, a part, és clar, de les terminacions pròpies de cada llengua.

ALBERT JANE